

Adrian Căciu: „Deficitul comercial al României va depăși 9,4% din PIB în anul 2021.”

24 februarie 2021

Deficitul comercial al României va depăși 9,4% din PIB în anul 2021.

În valori nominale creșterea va fi dublă față de anul 2020 (peste 2,2 miliarde euro, adică un deficit final de aproape 21 miliarde euro).

Parte din deficit se va datora importurilor de bunuri intermediare folosite în investițiile publice, iar parte va fi pe seama importurilor de bunuri intermediare conținute de bunurile de export.

Evident, pandemia va avea costul ei în deficitul anului 2021.

În scurt timp(1-2 ani) sper să se lămurească mulți dintre economiștii care au afirmat în mod fals că stimularea consumului final al populației a fost

factorul determinant care a crescut deficitul de balanță comercială.

În fapt stimularea creșterii economiei reale a avut efect în deficit pentru că economia reală nu s-a restructurat decât foarte puțin în direcția creșterii economiei de producție.

Asupra a ce să se lămurească?

Asupra influenței mai pronunțate pe care o au asupra deficitului comercial investițiile publice decât consumul final, în lipsa capacităților de producție internă de bunuri intermediare (creșteri de 1-1,2 pp versus creșteri de 0,2-0,5 pp).

Acesta este un dezechilibru macroeconomic major care este refuzat, din neștiință sau dintr-o mentalitate rigidă a celor care furnizează soluții economice și care cred că aplicând soluții care au funcționat în alte țări doar prin mecanismul copy-paste rezultatele sunt pozitive iar dezechilibrele macro se rezolvă de la sine, pe cale de consecință.

Investițiile publice sunt necesare.

Sunt mai utile în crizele financiare unde au caracter catalizator economic decât în cele economice unde au caracter compensatoriu.

Aici este marea eroare pe care o fac mulți când vorbesc de investiții publice ca soluție de ieșire din criză. Nu se uită și la tipul de criză.

Revin:

Investițiile publice sunt necesare și trebuie să existe an de an la un nivel suficient pentru adaptarea socio-economica la viitor.

Nu pun la îndoială asta.

Ceea ce pun la îndoială este tipul de investiții publice și mai ales pe seama carui dezechilibru macroeconomic se fac.

Despre tipul de investiții publice nu se face o dezbatere.

Pur și simplu suntem înghețați în timp, dorim autostrăzi deși acestea au fost indicatorul de infrastructură europeană al anilor '90-2000.

Când faci investiții nu trebuie să le faci pentru mize mici și imediate.

Investițiile în infrastructură trebuie să acopere un orizont de timp de 30 de ani.

Și de aceea trebuie să faci investiții care sunt fezabile în următorii 30 de ani și nu ceea ce era necesar acum 30 sau 20 de ani.

În materie de infrastructură de transport trebuie să te uiți spre viitor și cum va arăta transportul în următorii 30 de ani.

De asemenea trebuie să te uiți la ceilalți cum abordează viitorul în transporturi.

Va fi acesta rutier, va fi feroviar, va fi aerian, va fi naval?

Va exista transportul digital, se va dezvolta transportul cu drone, se va dezvolta transportul hyperloop?

Cum vor arăta mijloacele de transport ale viitorului?

Vor fi electrice, pe hidrogen, pe curenți electromagnetici, prin tuburi vidate?

Sunt întrebări la care România nu se gândește să găsească răspunsuri.

Deși pe plan extern se întâmplă lucruri.

România face autostrăzi care vor fi gata peste 10 ani, când poate ar fi mai bine să facă infrastructură de transport feroviar, finanțabilă din Green Deal, dar o infrastructură de mare viteză, nu o infrastructură prin care să ne propunem să mergem cu viteza anilor 1990 (asa cum sunt proiectele acum).

Avem șansa să primim 80 de miliarde de euro.

Dar la fel de ușor avem șansa să risipim aceste miliarde dacă nu ne orientăm și nu construim ceva adaptat viitorului.

Timpul nu stă și nici progresul nu sta.

Degeaba, de exemplu, folosim fonduri europene pentru utilaje și mijloace de transport cu șofer, în contextul în care în 5-10 ani totul va fi digital, condus de la distanță.

Am dat câteva exemple pentru a explica că de fapt suntem total defazați când abordăm problema investițiilor.

Noi ne propunem să ajungem la confortul trecut al altora în timp ce, atunci când vom atinge acel confort, ceilalți vor avea un cu totul alt standard de confort (inclusiv economic, înțelegând aici și dezvoltare economică).

Și ajung la cealaltă problemă:

Pe seama cărui dezechilibru macroeconomic se fac investițiile?

La noi se fac pe seama a două dezechilibre macroeconomice: pe datorie/deficit public și pe seama deficitului comercial.

Daca primul tip de dezechilibru este acceptabil si recuperabil pe termen relativ scurt, al doilea tip de dezechilibru are vulnerabilitatea de a avea un caracter structural și de aceea este greu acceptabil dar și greu de recuperat.

Are un caracter structural pentru că așa cum provoci deficit comercial pentru că importi bunurile intermediare necesare investițiilor din lipsa economiei interne de producție, la fel se va manifesta aceasta componenta negativ structurală (lipsa economiei interne care sa furnizeze bunuri/servicii intermediare) și in privința investițiilor private atrase de infrastructura creată de investițiile publice.

Este un fenomen de tipul bulgarelui de zăpadă care nu poate avea efecte pozitive în materie de corecție macroeconomică cu toate consecințele asupra celor indicatori macroeconomici corelați: deficit de cont curent, curs valutar, inflație importată, ocupare redusă.

Sper ca am explicat pe înțelesul tuturor.

De aceea eu nu cad pe spate când vad cum se lauda unii sau laudă altii sumele imense date către investiții publice.

Sunt adeptul unui echilibru, un echilibru în care accentul banilor publici ar trebui să vizeze sprijinul acordat companiilor care ar produce în România, indiferent de natura capitalului, acele bunuri intermediare de care este nevoie pentru realizarea unor viitoare investitii publice sau/și acelor bunuri si servicii intermediare care ar diminua deficitul de balanță comercială.

Pentru că altfel economia este volatilă și vulnerabilă la orice șoc intern sau extern.

Asta vroiam să văd în strategia fiscal bugetară.

Nu corectarea unor consecințe ci o corectie macroeconomică structurală.

Asta i-aș recomanda domnului Cîțu sa citească nu povești politicianiste care mențin risipa structurală și adâncesc dezechilibrele macroeconomice.

Autor: Adrian Căciu